

erede Landstingsmands Bestræbelse for at komme videre paa det Punkt, og jeg tror ogsaa, at det vilde være det allerkræftigste Middel til at nedslaa Fordringerne om forøget Løn for de faste Jordemødre. Dersom vi havde praktiserende Jordemødre i større Omfang, saa vilde de vel lære at skønne paa den begunstigede Stilling, de have i Sammenligning med de praktiserende. — Da jeg før omtalte den tarmæssige Betaling, var der et Punkt, som jeg glemte at omtale, og det er det, at jeg for mit Vedkommende vilde kunne slutte mig til den Løn, som blev fremsøgt fra anden Side, om at sætte en Minimumstakt i Tighed med, hvad der er Tilfældet med Distriktslæger i Fattigbetjeningen, og jeg vilde da finde det ganske rimeligt, om denne Minimumsbetaling, som altsaa ogsaa vilde gjælde for Fattiglemmer, blev sat noget højere end den mindste Betaling, som er sat her. Det kan ganske vist ikke være hyggeligt for vedkommende Fattigvinder at skulle finde sig i den Behandling, som man tror at kunne byde hende, svarende til den forholdsvis Lave Betaling, der ydes for Betjeningen. Stillingen kan iøvrigt være uhyggelig nok for hende, uden at det Moment kommer med, at hun skal have Hjælpsen af, at hun kan komme til, ikke at blive slet betjent, langtfra! men dog betjent med mindre god Villie, — hvad der dog kan forudsættes, hvor der ydes ringe eller slet Betaling — end Tilfældet ellers vilde være. — Jeg vil meget iøjeblik have disse Bemærkninger opfattede, som om jeg vilde fraraade, at Lovforslaget gik videre. Nei, langtfra! jeg har endogsaa et Haab om, at den høitærede Justitsminister paa Grund af sin levende Interesse for Udviklingen af den kommunale Selvstyrelse, som jeg jo kender fra ældre Tid, vil kunne slutte sig til min Løn, og at Loven kan blive forandret nærmest paa det af mig angivne Grundlag, saaledes at det bliver en fri Sag for vedkommende Storkommuner — her er nemlig ikke Tale om Sognekommunerne — Amtskommunerne og Bykommunerne selv at kunne forhøje Lønnen enten for hele den Kreds, hvorover Kommunens Virksomhed strækker sig, eller ogsaa for saadanne enkelte Distrikter, som de finde at være særlig trængende til Hjælp.

S. Wedersen: Jeg tror, at saavel Motiverne til Lovforslaget som de Udtalelser, som ere faldne, vidne tilstrækkelig om den forskellige Skikkelse, hvori dette Forhold ere udviklede i de forskellige Dele af Landet. Naar der her er tale om Etableringen af praktiserende Jordemødre ved

Siden af Distriktsjordemødrene, saa er det i og for sig en smut Løn, men en Løn, som aabenbart kun kan virkeliggjøres i mere velhavende og befolkede Egne, og det turde maasse være Tilfældet, at det netop er der, hvor der mindst trænges dertil. Vil man gaa til de mere tyndtbefolkede Egne og betragte de Distrikter, som der findes, siger jeg, at man maa forundre sig — om det er Amtsrådernes eller Regjeringens Skyld ved jeg ikke — over, at der endnu bestaar saa udfrakte Distrikter, hvor Befolkningen skal være henvist til at betjenes af en enkelt Kvinde. Der er virkelig meget paatrængende Grunde til at forøge Distrikterne paa mange Steder, navnlig fordi det ikke er muligt at forudsætte, at en praktiserende Jordemøder paa disse Egne kunde faae det tilstrækkelige Vederlag, saa at hun skulde kunne bestaa derved, fordi der paa de Steder i Regelen gennemgaaende er mindre Bestand. Det er et Punkt, som jeg meget vilde henstille til den erede Minister at have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg kan finde det meget naturligt, hvad der blev udtalt af den sidste erede Taler, at Amtsrådene fik en Bemyndigelse til selv indenfor Amtsrådskredsen at forhøje Lønningen, den faste Lønning, for de enkelte Distrikter, og selv for hele Amtsrådskredsen, hvormod jeg ligesom kan ikke tror, at det vilde være rigtigt at forhøje den tarmæssige Betaling. Derimod burde man vistnok gaa lidt højere med den faste Betaling. Naar man paa den ene Side ser hen til Vigtigheden for Samfundet af den Gjærning, som er anvist disse Kvinder, og paa den anden Side de Beløb, som her ere anførte som det Gjennemsnitsubbytte, de have af deres Virksomhed, ved jeg ikke, om de Herrer synes, at de to Ting staa i et rigtigt og passende Forhold. Jeg synes, at det er et komplet Misforhold, som er tilstede. Jeg beskæder som sagt, at der findes Distrikter af en saadan Udstrækning, paa 2 til 3 Kommuner, bestaaende af 4 til 5 Sogne, mellem hvilke der er meget store Afstande og daarlige Veie, der endnu henhøre under et og samme Jordemøderdistrikt ligesom for 50 Aar siden. Det er Forhold, som ere aldeles utaalelige, og jeg tror, det vil være vanskeligt at raade Bod herpaa ved praktiserende Jordemødre, der som Regel — der kan jo være Undtagelser — findes paa de Steder, hvor de mene, de kunne faae den fornødne Præis til at ernære sig. Naar man derimod f. Ex. lod Lønnen stige med hver 10 Aars Tjeneste, lod Tilfæget første Gang blive det samme, som den erede Minister har foreslaaet, men lod det stige for hver